

[Brusvang.]

tioner, hvoraf nogle er meget, meget vigtige, f. eks. menneskerettighedskonventionen, men også andre konventioner, var samarbejde om praktiske ting, hvor man kunne enes, uanset at denne medlemskreds var så uens.

Europarådet fik også betydning som et bredt politisk parlamentarisk forum, men ideen og drømmen om at have en stående udenrigsministerkonference omfattende alle disse lande blev aldrig rigtig realiseret, men behovet for, at den skulle realiseres, var der. Chancen kom altså i 1970, men kom nu imellem en kreds på ni lande, som det blev til. Her var der ikke bare dette behov, men virkelig den fornødne fælles interesse, fordi det var et samarbejde mellem homogene stater.

Endelig vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om Europa-Parlamentet. Det er naturligvis ikke Parlamentets markedspolitiske funktion, jeg vil omtale. Men det er jo sådan, at Parlamentet er et debatforum for udenrigspolitiske spørgsmål, og der har været nogle problemstillinger fremme, som jeg gerne vil omtale.

Man har gang på gang på topmøder og på udenrigsministerkonferencer omtalt, at det vil være en god ting, om man kunne få direkte valg til det europæiske parlament. Man har også prøvet at sætte årstal på det. Jeg skal ikke forsøge at imødegå argumenterne for, at det er rigtigt med direkte valg — det tror jeg principielt er det rigtige — men jeg vil gerne understrege som centrum-demokraternes opfattelse, at hvis vi forcerer den sag, så kan vi i virkeligheden risikere at skade selve den EF-sag, som vi gerne vil gavnne, fordi vi simpelt hen må arbejde med den realitet for øjnene, at EF som institution med alt, hvad der sker, og alt, hvad det betyder for os, endnu ikke er accepteret af brede kredse i den danske befolkning, og at den rent faktisk ikke rigtig forstår, hvad der foregår. Hvis vi derfor bygger videre med nye institutioner eller noget som dette med direkte valg, så kan vi meget let komme til at stå over for en befolkning, som vil have endnu mindre forståelse herfor. Så det er altså et udtryk for en positiv vurdering, når jeg siger, at det skal man nok være noget tilbageholdende med fra dansk side.

Dette fører mig også til at erindre om, når det står så sløjt til, som det nu engang gør i befolkningen med vurderingen af EF og EF's muligheder, at det hænger måske noget sammen med, at vi fra officielt hold ikke har gjort alt, hvad vi kunne gøre for at give den fornødne information.

Jeg ved godt, at der herhjemme findes informationskontorer, som er etableret af Europa-Parlamentet og af Kommissionen, men det, vi efter min mening har brug for, er en udbygning af egentlig danske organer. Hertil har bevillingerne jo været meget små. Jeg ved, der er forslag om forhøjelse på vej, og jeg håber meget, at de vil komme igennem.

Et andet praktisk problem, jeg gerne vil pege på i forbindelse med Europa-Parlamentet, er, at vi gang på gang kolliderer med møderytmen. Jeg mener at huske, at den nuværende markedsminister, hr. Ivar Nørgaard, på et tidspunkt for måske et halvt eller et helt år siden nævnte, at der ville være en mulighed for at få lagt Parlamentets møderytme således, at man efter aftale med de nationale parlamenter kunne undgå kollision. Det synes jeg vil være en meget god ting. Jeg vil pege på, at der også er mulighed for — jeg ved, at det kræver en ændring af Romtraktaten — at man kunne få ordnet det sådan, at der kunne udpeges suppleanter for medlemmerne. Hvis det kunne ske, kunne man i langt højere grad få partiledere til at deltage i vigtige debatter dernede. Det vil sige, man kunne altså være med til at styrke Parlamentets politiske funktion, hvad vi meget gerne ser.

Sammenfatningen af dette indlæg er, at ethvert praktisk, pragmatisk skridt, som kan styrke og udvikle samarbejdet inden for EF, hilser vi fra centrum-demokraternes side meget velkommen.

Steen Følke (VS):

Den kapitalistiske verden er i krise. Det er jo ikke kun i Danmark, at vi har økonomisk krise, om end det nok er her, vi har omtrent den største arbejdsløshed. Men også i andre højtudviklede kapitalistiske lande har man det fænomen, der er blevet kaldt „stagflation“, altså stagnation og inflation på samme tid. USA har i flere år haft en arbejdsløshed på 5-6 pct., og den har været